

KONRAD SEJER -DEKKARI

KARIN FOSSUM

Pimennys

SUOMENTANUT TARJA TEVA

JOHNNY
Kniga

Ensimmäinen painos

© CAPPELEN DAMM AS 2018

Norjankielinen alkuteos: *Formørkelsen*

CAPPELEN DAMM AS, Oslo, 2018

Suomenkielisen laitoksen © Tarja Teva ja Johnny Kniga 2025

Johnny Kniga

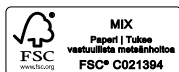
An imprint of Werner Söderström Ltd

Lönnrotinkatu 18 A, 00120 Helsinki

ISBN: 978-951-0-48409-8

Painettu EU:ssa

Tuoteturvallisuusasioihin liittyvät tiedustelut: tuotevastuu@kniga.fi

*Oi vauhti, Oi viha.
Sinä julmista julmin.
Miten voit lumovoimallasi
ihmistä harhauttaa.*

TORGRIM SØRNES, *PIMEYDEN EDESOTTAMUKSLA*

Rikos

Heräsin äkisti ja haukoin henkeä. Tiedät varmaan tunteen? Olet maannut koko yön meren pohjassa ja sitten valtava aalto syöksee sinut rantaan. Kuulin liikenteen äänet, kaupunki alkoi heräillä, ihmiset heräsivät, ja moni hotellissa oli jo aloittanut uuden päivän. Vuoteen ylle ripustetun kattokruunun kristallit kimaltelivat. Parvekkeen ovi oli auki, koska yö oli lämmin, eikä seitsemännentoisen kerroksen ikkunoita voinut avata. Olimme unohtaneet vetää verhot ikkunaan, joten valo valtasi huoneen. Suljin silmät ja sulkeuduin takaisin pimeyteen. Tunnustelin kädellä lakanaa. Käsi osui johonkin lämpimään ja pehmeään. Alastomaan jalkaan.

Elias nukkui sikeästi, mutta liikahti kun tartuin hänen pieneen sääreensä. Pitelin sitä hellästi ja tunsin nöpövarpaat sormillani. Elias oli vaijeri, joka piti minut maan kamaralla, hän piti kiinni, vaati ja kärtti, pakotti minut ylös vuoteesta, pakotti toimimaan. Hän oli sydämessäni, hän virtasi suonissani. Mieheni nukkui sikeää unta. Kuulin hänen hengityksensä, Elias välissämme leveässä hotellivuoteessa. Pojalla oli yllään pelkkä vaippa. Toivoin, että hän nukkuisi pitkään, sillä en ollut aivan kunnossa. Teki mieli juoda vettä, mutta sitä varten olisi pitänyt mennä kylpyhuoneeseen, ja jos nousisin, Elias heräisi. Käännyin kyljelleni päästämättä irti hänen jalastaan, ja tunsin lämmön, kun aurinko nousi kattojen takaa. En kaivannut aurinkoa. Haaveilin synkistä pilvistä ja sumusta, saateesta ja myräkästä. Ulkoisen täytyi vastata sisäistä, myrskyä

maailmassa, myrskyä pääni sisällä. Tänään sää ei vastannut olotilaani.

Me nukumme nyt viimeistä kertaa samassa sängyssä, ajattelin, sillä emme ole enää perhe. Elias alkoi heräillä, kuulin hänen jokeltelunsa. Hän mönki vuoteessa yhtä vikkeliään ja vimmaisesti kuin patterilla käyvä leikkikalua. Olin nukkuvini, mutta poikaa ei huijattu, ja hän kohteli minua kuin omaisuuttaan, kiskoi ja retuutti niin kuin lapset tekevät, raapi ja nipisteli, löi ja läimi. Jos häntä ei huomioitu, hän alkoi huutaa. Hän heittäytyi isänsä kimppuun ja kiskoi ja retuutti samalla tavalla. Poika halusi nousta, lähteä tutkimaan huonetta, josta löytyi kovasti kaikkea kiinnostavaa. Housuprässä, sateenvarjoteline, minibaari, johon oli kätkeyty makeisia ja juomia, paksut verhot, niiden hapsut ja tupsut, hienoja huonekaluja, joiden kaarevia jalkoja pitkin poika voisi kiipeillä. Kuuntelin hotellin ääniä. Hissin huminaa ylös ja alas, kerrossiivoojen ääniä käytävältä. Jossain kauempana soi puhelin, ja viereisestä huoneesta kuului hilpeää musiikkia. Pääni oli kuitenkin raskas, sydän oli raskas, joten kätkeydyin peiton alle jatkamaan unia.

Mieheni oli kuitenkin jo hereillä.

Voin ottaa Eliaksen, hän sanoi, nuku sinä vain.

Käänsin helpottuneena selkääni. Lepää nyt, sanoin itselleni, lepää tässä upeassa sängyssä. Kyllä me keksimme ratkaisun. Patja antoi myöten, kun mies laski jalat lattialle, ja Elias jokelteli yhtä tyytyväisenä kuin aiemmin. Yritin muistella aikaa ennen pojan syntymää, millaista elämä oli ollut silloin, kun siitä puuttui jotain näin suurta ja itsestäänselvää? Elämä ilman Eliaksen kaltaista lisäosaa, ankkuria, omaa lihaa ja vertani. Hän oli kasvanut sisälläni ja saanut minusta ravintoa, hänen sydämensä oli lyönyt yhtä aikaa omani kanssa. Jos menettäisin hänet, olisin amputoitu. Siinä tapauksessa minun täytyisi elää loppuelämäni parantumattoman kivun pauloissa,

hapuilemassa turhaan sitä, mikä puuttui. Täytyisi raahautua eteenpäin raajantyngilläni. Kun taas lapsen isä, ajattelin, oli osallistunut yhdellä vaivaisella solulla. Mikroskooppisella pienellä uimarilla, niin pienellä, ettei sitä erottanut paljain silmin. Miehet puhuvat usein uimareista, kutsuvat niitä ”pojikseen”, ylpeyttä äänessään, aivan kuin kyse olisi eliittisotilaiden kompaniasta valmiina valloittamaan maailman. Kun isä synnytyksen jälkeen leikkaa napanuoran, hän kuvittelee, että äidin ja lapsen yhteys on murrettu. Että hän omistaa lapsen yhtä lailla äidin kanssa. Että nainen on hänen käytettävissään samalla tavalla kuin ennen.

Niin minä ajattelin sängyssä lojuessani. Samalla kuulin kuinka hän puhui hiljaa ja rauhallisesti Eliaksen kanssa. En erottanut sanoja, koska pääni tuntui kovin raskaalta, mutta eihän minun toisaalta tarvinnutkaan. Olin tyytyväinen, kun hän nousi ja kantoi vastuunsa.

Heidän äänensä vaimenivat, ja tajusin että he olivat menneet kylpyhuoneeseen. Kuulin, kuinka vessanpytty vedettiin. Eliaksen nauru helkähteli. Vaivuin uudelleen uneen, mutta en nukkunut kauan, sillä äänet lähestyivät uudelleen, minkä jälkeen oli pitkään hiljaista. Tajusin, etteivät he olleet puhuneet vähään aikaan. Elias oli lapsi joka jokelteli kaiken aikaa, ja jos ei jokellellut, hän päästi muita ääniä, nauroi, kiljahteli tai sitten ulisi tyytymättömyyttään. Avasin silmäni ja katsoin kattokruunua ja sen kimaltelevia kristalleja. Huomasin, että kristallit olivat alkaneet väristä, katon alta kuului vaimeaa kilinää, aivan kuin joku olisi kulkenut kovaa vauhtia huoneen poikki, tai kuin avoimesta parvekkeenovesta olisi kantautunut ilmavirta tai varoitus. Muutoin oli vain hiljaisuus ja kadulta kuuluvaa liikenteen huminaa. Henkilöauto tyyttäsi ja jokin isompi, kenties bussi, hurisi. Vähitellen tulin ajatelleeksi, että he olivat varmaan menneet käytävälle. Ehkä he olivat laskeutuneet

seitsemän kerrosta hissillä ja menneet aamiaiselle. Siispä he olisivat poissa vähän pitempään, ja minä voisin nukkua pitkään valkeiden lakanoiden alla. Kohotin päätä tyynyltä varmistaakseni tilanteen. Samassa näin heidät. He olivat parvekkeella. Heidän hahmonsa piirtyivät terävinä auringonvaloa vasten. Mieheni, suuri ja voimakas, leveät hartiat, ja pieni ja pyöreä Elias yllään valkoinen vaippa. Mies oli nostanut Eliaksen parvekkeen kaiteelle. Sieltä ylhäältä poika näkisi koko kaupungin. Talojen katot, vasemmalla kilmaltavan vuonon, konttialukset, nosturit ja viljasiilon. Mies piteli tiukasti Eliasta vyötäisiltä. Hänen kouransa olivat käsittämättömän suuret, ja vaikka he olivat monen metrin päässä, näin selvästi kuinka innoissaan Elias oli. Hän osoitteli ja huitoi pienillä käsillään ja huudahdelti hurmioituneena. Kaukana heidän alapuolellaan levittäytyi kaupunki. Oli uskaliaasta nostaa pieni lapsi kaiteelle, juuri ihoa vasten tuntemani paljaat jalat sätkivät parvekkeen ulkopuolella, minkä vuoksi huusin miehelleni, että hänen täytyi varoa.

Katso nyt vähän! huusin. Hän on niin vauhko!

Mies kuuli ääneni ja kääntyi katsomaan minua. Hitaasti ja mekaanisesti, aivan kuin ulkopuolinen voima olisi ohjannut hänen liikkeitään. Hän piteli kaiken aikaa tiukasti Eliaksesta, kourat kuin lukkoon napsahtanut teräsvanne. Mutta näin, että jokin oli pielessä. Hänen katseensa, hänen kirkkaat vihreät silmänsä hohtivat oudosti. Hän tuijotti minua kuin toisesta maailmasta, ja minusta oli tullut ventovieras, joka ei kuulunut hänen maailmaansa. Hän käänsi minulle selkensä samalla mekaanisella tavalla. Sitten hän työnsi Eliaksen kaiteen yli.

Ote äidin lausunnosta, 4. elokuuta, ensimmäinen kuulustelu.

Ruumis rusentui paiskautuessaan asvalttiin. Lähinnä olleet ihmiset kuvailisivat myöhemmin ääntä samanlaiseksi kuin ”joku pudottaisi melonin jostain korkealta”. Muutamat ajattelivat, että parvekkeelta oli pudonnut roskapussi täynnä hedelmän- ja ruuanjäämiä, jotka valuivat nyt pitkin jalkakäytävää. Jotkut olivat kävelleet muutaman minuutin matkan rautatieasemalta. He olivat kulkeneet rautatientorin poikki ja ohittaneet suihkulähteen, jonka kylmä vesi suihkusi mustalle kiviseinämälle. Sen jälkeen he kääntyivät oikealle Grev Adlers gatelle ja kulivat Hotell Annabellen sinisen katoksen ohi. Toiset tulivat Unionilta päin, kävellen, pyöräillen tai autolla, kaikki joka tapauksessa hiljaista vauhtia, koska kapealla kadulla oli vilkas liikenne.

Hotellia vastapäätä oli vanha asuinrakennus, jota kutsuttiin Kreivin kartanoksi. Pian ikkunoihin alkaisi ilmestyä valkoisia kasvoja. Aasukkaat yrittivät tulkita, mitä hotellilla oli tapahtunut, kun kadulla parveili niin paljon ihmisiä ja paikalle oli tullut pelastuslaitoksen autoja sekä ensiavusta että palokunnasta. Keltaliiviset ihmiset säntäilivät kuin vimmaiset ampiaiset. Ympäriinsä oli tummapukuisia hotellin työntekijöitä ja kauhistuneita katsojia, joita hätisteltiin tiehensä, mutta jotka vetäytyivät vain toiselle puolen katuja. Katu suljettiin molemmista päistä. Etäämmällä olevien kesken alkoi kiertää huhu, että kyse oli yliajosta, että auto oli liiskannut ihmisen alleen. Toiset uskoivat teoriaan itsemurhasta, ajattelivat, että joku oli hypännyt parvekkeelta, ja jotkut kuvittelivat nähneensä miehen kurkottelemassa kaiteelta. Katos jätti hotellin sisäänkäynnin suojiinsa. Kuului huutoja ja komentoja. Kesti kauan ennen kuin työ oli saatu valmiiksi. Autot ajoivat hiljaa pois. Uhria ei voitu pelastaa, hänet saatiin hädin tuskin nostettua yhtenä kappaleena asvaltilta. Uteliaat alkoivat poistua hiljalleen. He astelivat vastentahtoisesti Grev Adlers gatea eteenpäin, mutta

kääntyivät tuon tuosta katsomaan olkansa yli. Eihän tätä voinut uskoa todeksi. Ei täällä pikkukaupungissa, ei näin kauniissa auringonpaisteessa. Osa ihmisistä jäi kaikesta huolimatta odottamaan viimeiseen saakka Kreivin kartanon seinustalle pakkautuneena. Sisuksiaan myöten järkyttyneet kalpeakasvoiset ihmiset juttelivat vaimeasti keskenään. Keltaliivinen mies huuhteli vesiletkulla katua puhtaaksi.

Järkytyksestä sekopäiset vanhemmat olivat edelleen seitsemännessä kerroksessa. He olivat käyneet raivoissaan toistensa kimppuun, vaikka eivät olleet edes täysissä pukeissa. Henkilökunnan jäsen oli kulkenut ohitse käytävällä ja nähnyt heidät läheltä. Nainen huusi hysteerisesti niin että koko kerros raikasi, ja he tappelivat käytävällä hissin edessä. Mies yritti puolustautua kädet kasvojensa suojana ja potkia takaisin. Nainen huiatoi ja raapi missä ikinä pääsi iholle, ja koska miehellä ei ollut vaatteita, nainen kynnet ylettyivät helposti yltympäriinsä. Viimein mies käsitti, että hän oli heistä voimakkaampi. Vimmattu raivo purkautui, ja hän tarttui naisen pitkiin hiuksiin ja alkoi kiskoa niistä kaikin voimin. Nainen kaatui kiskaisun voimasta. Mies jäi seisomaan hiustukko kädessään. Hiusrajasta alkoi pulputa verta pitkin otsaa.

Uupumus vei lopulta vallan pitkän ja raivokkaan kamppailun jälkeen, ja kun auttajat juoksivat paikalle, vanhemmat saatiin talutettua hissiin ja saatettua vastaanottoon. Siellä kumpikin sai huovan harteilleen, minkä jälkeen heidät talutettiin tiskin takana olevaan toimistohuoneeseen.

Muutama kauhistunut hotellivieras oli kuullut kohtaauksen. He siirtyivät vähin äänin vastaanottoaulan toiselle puolelle ja ryhmittyivät baaritiskille. Baari ei ollut vielä auki, mutta ikkunasta he näkivät kadulle. Yksi asukkaista oli ilmeisesti

pudonnut parvekkeelta, joko se kaveri oli ollut humalassa tai sitten sitten hän oli hypännyt. Tanskandoggi lepäsi isäntänsä jaloissa, ja bostoninterrieri oli päättänyt vahtia ovensuuta ja tarkkailla kaikkea, mitä vastaanottotiskillä tapahtui. Tiskin takana seisoivat kaksi nuorta naista yllään tummansininen uni-vormu, johon kuului lyhyt muotoon ommeltu jakku ja kapea hame. Puhelimet soivat tauotta, mutta yhteenkään ei vastat-tu. Sisäänkäynnin lasiovet olivat jääneet auki. Vanhemmat oli saateltu pois. He olivat hoiperrelleet kuin harmaat aaveet huopiensa suojassa. Haava äidin otsalla vuoti verta, mutta hän huutoi kiivaasti jokaista, joka yritti auttaa. Hotellivieraat kurkottelivat nähdäkseen heidät ikkunasta ja näkivät että mies ja nainen vietiin pois kumpikin omassa autossaan. Tuona elokuun neljännen aamuna riitti ihmeteltävää ja puhuttavaa. Kohta myös hotellin baari avautuisi asiakkaille.

Hotelli Annabelle oli yksityisessä omistuksessa, kuten oli ollut jo kolmen sukupolven ajan. Tässä hotellissa oli lupa tehdä mitä vain, ainakin niin ihmiset sanoivat, joskaan nämä ihmiset eivät olleet koskaan itse asuneet siellä. Puhuttiin raskaista ovista, plyysistä ja punaisesta sametista, jotkut olivat kuulleet huhuja pornografisista kuvista seinillä. Tarinoiden mukaan varakkaat liikemiehet viihtyivät hotellissa naisystäviensä kanssa, ja henkilökunnan vaitiolovelvollisuutta pidettiin suurella arvossa.

Niinpä niin, syntistä punaista toki riitti. Paksuja mattoja ja paksuja verhoja, hapsuja, plyysiä ja samettia, kattokruunuja ja brokadia. Tekstiilit vaimensivat ääniä ja loivat hotelliin hämyi-sän tunnelman, mikä sai monet madaltamaan ääntään, kun he astuivat ovista sisään. Valokuvat osoittautuivat suurennoksiksi vanhoista ranskalaisista postikorteista, eroottisista sellaisista toden totta, kuvia alastomista naisista huulillaan paljonpuhuva

hymy, rehevät takamukset ja paksut reidet paljaina, mutta siitä huolimatta ne näyttivät kovin viattomilta. Näkymättömistä kaiuttimista kuului hiljaista musiikkia.

Kaksi miestä astui sisään lasiovista. Ennen vastaanottotiskiä Sejer pysähtyi paksulle matolle ja terästi kuuloaan. Aivan tottako juuri Charles Trenet lauloi näin kauniisti merestä? Oli kulunut ikuisuus siitä kun hän oli edellisen kerran kuullut laulun. Kaikkialle oli sijoitettu kauniita taide-esineitä, maljakoita, uurnia ja kynttilänjalkoja, joissa palavat liekit pääsivät hyvin oikeuksiinsa nyt elokuun neljäntenä päivänä, auringonpaisteesta huolimatta. Hotellin motto oli ”toiveenne on lakimme”, mikä viittasi paikan perinteeseen toivottaa lemmikkieläimet tervetulleeksi. Hotellivieraat toivat mukanaan niin kissoja ja koiria kuin häkkilintuja, ja henkilökunta piti huolen eläimisistä, kun asiakkaat olivat kaupungilla hoitamassa asioitaan. Sen lisäksi baarin toisella puolen oli tiettävästi huone, jossa sai polttaa salaa. Juuri sen suurempia hullutuksia ei Hotelli Annabellessä harrastettu. Tai sitten sellaista tapahtui huoneissa. Kuten nyt oli käynyt.

Tekniikan väki oli aloittanut työnsä ja sinetöinyt huoneen seitsemän nolla kuusi. Vastaanottovirkailijoiden nimet, Gossen ja Tupi, oli kaiverrettu ovaaleihin nimikilpiin. Gossen oli pyöreä ja punakka, Tupi puolestaan tumma ja hoikka ja hänen silmistään näki aasialaisen perimän.

Ovi ei ole lukossa, mutta se on sinetöity, Tupi selvitti.

Onko teillä täällä turvakameroita? Sejer kysyi.

Tupi osoitti kahta kameraa.

Tuo kuvaa vastaanottitiskiä ja tuo toinen sisäänkäyntiä.

Entä hississä?

Hississä ei ole kameroita.

Entä sitten kerroksissa?

Ei kameroita.

Näittekö te jotain?

Tupi nyökkäsi. Kauhu kajasti tummista silmistä, ja hän puhui nopeasti ja hermostuneesti.

Katsoin ikkunaan juuri silloin kun se tapahtui. Näin pelkän varjon, jotain putosi todella nopeasti. Kello oli 7.48.

Tupi osoitti seinäkelloa, jonka numerot loistivat punaisena.

Sejerin ja Skarren kengät upposivat paksuun mattoon, kun he kävelivät aulan poikki. Hissinovi liukui auki, ja he jäivät seisomaan vastakkain vakavina ja sanaakaan sanomatta. Sejer oli pitkä, harmaa aikuinen mies, Skarre vaalea kiharapää, kaksikymmentä vuotta nuorempi. Heti kun hissi aloitti nousun yläkerroksia kohti, heidät yllätti verhottu naisääni, joka puhui heille kirkkaasti ja selvästi kuin jostain salaperäisestä paikasta.

I FEEL VERY ATTRACTED TO YOU.

Miehet katsoivat hämmentyneenä hissin kattoon.

Ethän se ollut sinä, Jacob? Sejer kysyi.

En pomo, vastasi Skarre.

He tutkivat pientä hissiä löytääkseen paikan, josta hämyisiä ääni oli lähtöisin. He eivät onnistuneet erottamaan kaiuttimia ainakaan katosta, jonka kaltereiden lomitse hissiin siivilöityi lempeää valoa. Skarre tutki kytkinpaneelia. Tulitikkurasian kokoinen kaiutin oli upotettu paneeliin, jonka numeroa seitsemän hän oli juuri painanut.

Huvittava vekotin, Skarre sanoi.

Hissi pysähtyi äkisti. Ovi avautui hitaasti, ja jälleen sama ääni puhutteli heitä.

ARE YOU LEAVING ALREADY?

Hän näkee meidät, Skarre kommentoi. Salainen valvonta hississä.

He löysivät huoneen käytävän vasemmalta puolelta jonkin matkaa hissistä. Tekniikan väki oli sinetöinyt oven punaisella teipillä. Sejer ja Skarre poistivat teipin varovasti ja avasivat

oven. Sitten he ottivat pari askelta sisään ja pysähtyivät paikalleen.

Mitäköhän tekniikka on tarkalleen ottaen tehnyt? Skarre kysyi.

He ottivat kuvia. Pyysin heitä tallentamaan koko huoneen. Kylpyhuoneen ja parvekkeen ja kalustuksen tuuma tuumalta.

Ovatko he vieneet jotain pois?

Toivon todella, että eivät.

Kengät upposivat paksuun kokolattiamattoon, kun he alkoivat haravoida huonetta katseellaan. Kolmehenkinen perhe oli valinnut deluxe-huoneen, jossa oli kingsize-kokoinen mahonkivuode, ylenpalttinen korkeapäätynen kaluste täynnä kaiveruksia ja kohokuvioita. Sänky oli huoneen oikealla puolella ja siitä näki, kuinka kolme ihmistä oli viettänyt siinä yönä. Vuodevaatteet olivat mytyssä vuoteen keskellä kuin valtava pesä. Huoneen kaksi korkeaa ikkunaa avautuivat kadulle päin. Toisen alla oli vihreä brokadiverhoiltu, käyräjalkainen kahden istuttava sohva, kaksi tuolia ja pöytä, jonka päällä oli lasilevy. Lasin alla oli kaksi vanhaa mustavalkoista valokuvaa. Vastakkaiselle seinustalle asetettua kirjoituspöytää peitti vihreä kirjoitusala. Pöydällä oli lamppu ja sen alla punottu paperikori. Kylpyhuone oli vasemmalla. Punaisia verhoja ei ollut vedetty ikkunaan, ja aurinkonvalo tulvi sisään molemmista ikkunoista. Parvekkeen ovi oli auki. Kadulta kantautui tasaista liikenteen huminaa. Autot kulkivat jälleen normaalisti onnettomuuden jälkeen. Siellä täällä oli vaatteita, hujan hajan lattialla ja tuolien selkämyksillä. Joitakin värikkäitä leikkikaluja nurkassa, vaippapaketti ja muutama kenkäpari, jotka oli ilmeisesti potkaistu kaikessa kiireessä jalasta. Ohutremmiset punaiset sandaalit, mustat miesten mokkasiinit, niin pienet valkoiset lenkkitosut että ne olisivat mahtuneet nukan jalkaan. Lastenkengät liikkuttivat heitä. Seinustalla oli kaksi laukkua, iso ja pieni.

Tuolin selkänojalla roikkui käsilaukku. Huoneesta erotti selvästi kamppailun jälkiä. Suuri hapsureunainen jalkalamppu oli kaatunut, puhelin oli pudonnut yöpöydältä. Kulmaisissa kehyksissä oli jälleen kuvia vähäpukeisista naisista, mutta Sejer huomasi myös jotain muuta. Näky valkeni hänelle selittämättömällä tavalla, sen merkitys hahmottui hitaasti, mutta ulottui sitten pikkuseikkujen tuolle puolen. Hän osoitti Skarrelle vuoteen yllä olevaa kuvaa.

Sejer tunnisti tämän kuvan ja monituisten kaltaistensa aiheen omasta lapsuudestaan viisikymmentäluvun Roskildesta, sellaisia kuvia oli monilla lapsilla ollut vuoteensa yllä. Kuvasta oli lukuisia versioita. Pieni tyttö riippusillalla kauhistuttavan vesiputouksen yllä. Lapsen takana valkosiipinen suojelusenkeli. Tai sitten, kuten tässä kuvassa, pieni poika, jolla oli lyhytlaikaiset housut. Poika seisoi jyrkäteellä katselemassa huikaisevaa maisemaa, oli kuin poika olisi nähnyt koko maailman ja kaiken mitä maailma kätki sisälleen. Pojan takana seisoi vaaleanpunaiseen hulmuavaan asuun pukeutunut enkeli. Valkosulkaiset siivet avautuivat pojan ympärille, ja katsojan oli mahdoton ajatella, että pojalle voisi sattua mitään pahaa. Aivan kuin jyrkänteen reunalla seissyt poika Elias oli istunut parvekkeen kaiteella katselemassa kaupunkia.

Tuo enkeli, Skarre sanoi, ei tainnut koskaan ennättää parvekkeelle.

Vasta sitten he astuivat muutaman varovaisen askeleen sisemmälle huoneeseen. He eivät nostelleet esineitä paikoiltaan, eivät koskeneet mihinkään, mutta mikään ei jäänyt heiltä huomaamatta.

Skarre kurkisti paperikoriin kirjoituspöydän alle ja painoi sisällön mieleensä. Kaksi tyhjää minikokoista viinapulloa, kaksi oluttölkkiä, ja neljänneskokoinen viinipullo. Suklaakäärö. Pussi, jossa oli ollut suolarinkeleitä, sekä rypistetty paperi,

ilmeisesti jonkinlainen nenäliina. Vihreällä kahden istuttavalla sohvalla makasi pehmohylje, jolla oli lasista tehdyt silmät, ja punaresorinen neuletakki. Pöydällä oli edellispäivän sanomalehti, matkapuhelin ja vadillinen hedelmiä, jotka eivät olleet enää parhaassa kunnossaan. Ikkunalle oli jätetty Camel-aski ja sytytin. Miehet etenivät kylpyhuoneeseen. Sejer vilkaisi suihkukaappiin. Saippuatelineessä pullollinen nestesaippuaa nimeltä Vanilla Harmony. Lattialla suihkun ulkopuolella kostea pyyhe. Pesualtaan peilin alla kummankin vanhemman toilettitarvikkeita. Hyllyllä oli toinen suihkusaippua, tällä kerralla merkkiä Axe.

Don't use it if you don't mean it, Skarre mutisi.

He panivat merkille kertakäyttöhöyliä, deodoranteja ja hajuvettä. Muovirasiallinen vauvan kertakäyttöpyyhkeitä. Hiusharja ja purkillinen lääkkeitä, jotka oli kirjoitettu Miele Madanille, Sarotex Retard 25 mg, ”otetaan lääkärin ohjeen mukaan”.

Kylpyhuoneen lattialla lojui muutamia vaatekappaleita. Keltakukallinen valkoinen mekko, mustat pikkuhousut, khakin värinen paita, johon oli ommeltu kopioita kunniamerkeistä. Pesualtaan reunalle oli laskettu lasihelmistä tehty kaulaketju ja muutama ohut rannerengas. Sejer kurkisti pesualtaan alla olevaan roskasäiliöön. Monta käytettyä vaippaa. Vessanpytyn rengas ja kansi olivat molemmat ylhäällä.

Seuraavaksi miehet menivät parvekkeelle. Se ei ollut suuri, mutta tilaa oli yksinkertaiselle muovikalustolle, pöydälle ja kahdelle tuolille, jotka voitiin kasata päällekkäin. Vaatimaton kalusto oli aseteltu seinän viereen. Sejer kumartui katsomaan kaiteen yli kadulle. Häntä puistatti ajatus pudonneesta lapsesta. Liikenne soljui jälleen normaalisti, mutta monet jalkakulkijoista kohottivat katseensa kohti parvekettä, jolla poliisit seisoivat.

Aurinko oli noussut korkealle.

PIKKUPOJAN KUOLEMA REPII PERHEEN PALASIKSI.

Huone numero 706. Sinne on majoittunut nuori perhe:
äiti Sylvi, isä Miele ja vähän yli vuoden ikäinen Elias.

Kun pikkupoika putoaa huoneen parvekkeelta,
maailma hajoaa.

Siitä alkaa Konrad Sejerin työ.

Putosiko poika vahingossa vai heitettiinkö hänet
julmasti seitsemänneistä kerroksesta katuun? Keskenään
ristiriitaiset kertomukset hämmentävät, totuus näyttää
pysyvän pimennossa, mutta Sejer ei luovuta.

Koskaan.

Karin Fossumin suosittu komisario on täällä taas.
Tuttuna, turvallisenä ja viisaana. Juuri niin kuin pitääkin.

”Joku oli sotkenut hänen autonsa punaisella maalilla.
Tai spraypurkillä. Kirjaimia, hän tajusi, suuria punaisia
kirjaimia, jotka alkoivat takaa ja kulkivat koko matkustajan
puoleisen sivun eteen asti. Hän otti muutaman askeleen.
Nyt hän pystyi lukemaan koko sanan. BABYKILLER.”

PÄÄLLYS: MIRIAM EDMUNDS